

12/2

12/2

Ovälkommen gäst

Högerns och folkpartiets ledare tar med tilltalande beständhet och uppriktighet avstånd från den annonserade inbjudan till den ryske diktatorn. Hr Ohlin har mycket starka skäl för sin grundsats att

man bör dra snäva gånser för den politiska reseverksamheten; om man inbjuder Chrustjev, skriver han med rätta, blir det svårt att säga nej till Franco, och det är bättre att vid besök och inbjudningar inskränka sig till "en snävt begränsad krets av oss närstående nationer". Hr Hjalmarson talar utan tvivel för en överväldigande majoritet av vårt folk då han förklarar att hövlighetsumgänge med diktatorer kommer att oavbrutet "försätta oss i tvångslägen, där vi inte kan ge uttryck åt vad vi tänker och känner, där vi bli tvungna att odla den konventionella lögnen". Folkpartiets ledare betonar också att besök av denna art inte kan antas förbättra våra ekonomiska och politiska förbindelser med Ryssland, eftersom de "kommer att visa vederbörande kylan i det svenska folkets känslor". På denna punkt bör det kanske tilläggas att den ryska radion och pressen — som skedde vid Mikojans besök i US. — säkerligen kommer att censurera och samtidigt att i propagandistisk avsikt förvränga vad som händer vid ett ryskt besök i de nordiska länderna; hur än detta besök avlöper blir det inför det ryska folket framställt som en triumf för tyrannen.

Statsminister Erlander försvarar sitt handlingssätt med att de skandinaviska statsministrarna varit i Ryssland och alltså måste bjuda tillbaka. Han säger alltså detsamma som Chrustjev gjorde i Finland för-

ra sommaren. Då man bjudit hem folk, förklarade Chrustjev med direkt häntydan på de nordiska länderna, kan man enligt gammal god sed göra anspråk på att bli bjuden tillbaka — Chrustjevs utbildning i takt och konventionalism är av uttalandet att döma inte perfekt, ty det är knappast gammal god sed att en inbjudare erinrar sina gäster om att han väntar på en återbjudning. Framför allt: vad som hänt efter de sorgslustiga skandinaviska besöken i Ryssland — Ungern, Finland, Berlin, för att blott nämna några exempel — borde göra det naturligt att avklippa det onödiga och falska vänskaps-umgänget med den man som efter de nordiska besöken undanskaffat sina kolleger och ensam bär ansvaret för de senaste årens ohöjlt aggressiva politik. Till detta kommer, som hr Ohlin påpekar, att då hr Erlander med sin familj för några år sedan skulle besöka Ryssland var resan från början privat och fick först efter hand en halv-officiell karaktär.

Då hr Erlander även söker värja sig genom erinran om att den engelske premiärministern skall besöka Ryssland måste han vara medveten om att parallellen är falsk. De engelska premiär- och utrikesministrarna reser till Ryssland i avsikt att företa vad Macmillan kallat en "rekognoscering"; det är inte fråga om ett vänskaps- och hyllningsbesök utan saklig mening. De svenska, norska och danska regeringarna avskyr den ryske diktatorn och allt vad han representerar; vi hoppas i det längsta att de skall finna någon möjlighet att ännu en gång hålla den ovälkomne gästen borta.